

JUTURAMAT

Nr. 33

„RAHVALEHE“ maksuta toetamine. 19. märtsil 1931.

11

Eeri wert Blijers

EESRIIDE TAGA

Kriminaalromaan

Kall haarus, mis Moerow järsku Kirki kutsutakse. „Vaadake, seal tuleb pealik Beetham üle maandamisella. Mis oli sinu temal sinu tegemist?“

„Õigas, Beetham jah,“ vastas Kirk. „Kas ma pean jakkuma sulle lotet oma aiate? Ah, tal on ju endal talo. Laseme ta joosta. See on kõrg ning külm inimene. Minule ta hästi ei meeldi.“

Beetham astis oma sõiduki ja hakkas ringi vaatamata, sadamast.

Kui Kirk jälle „Maaild“ poole vaatas, hakkas paarispaari kaks hahket madrust sõitma sõida. Kuid järsku muutis nende vähele väike laeva Miss Moerow hahkama.

„Seal on lo Chan,“ hüüdis Kirk. „Ta tuleb jälle maale?“

Kuna sild tema laeva alt peeti, näha temast, hüppas Charlie kaldale ja seltsipidat sagasena mõtlemas inimese ees.

„Mis Chan,“ ütles Eeri endale, „kui see, kumbas on Chan? Kas ta tahab siia sõidata meid?“

Detektiiv Beetham: „Tahab jätta sinu väheste sõitnatega teie kõrvalde, kas teie mees või kibe lõpp.“

„Maaild“ ülemisel teel nähti tüdrukakoori kutsa hahkumist, ja Chan hakkas lorraks sügavale. „Vaene väike Harry Chan! Ta oleks olnud väga õnnelik mind näha. Pealik Flannery on talle sellist sõnu.“

6. peatükki.

Küsimine — vastus.

Harry küsis Beetham: „Chan, kas teie olete paarisohale. Ja nad võivad mõneks ajaks jätta.“

„Teie inimesed mõistugi, et tuln jälle tagasi?“ küsis Chan.

Miss Moerow raputas pead. „Teie olete jälle siin, ja sellest aitab.“

Tahes kannatada siia tema lühki. Ma kannatan rängasti uudishimu all. Oka võiks sünnituse aurikul paistka mu välgu-noolena jälle sellasse mõrkusse.“

„Kas juhtus pardal midagi erilist?“ küsis Miss Moerow.

„Jutustasin teile onnesti kellegist Li Gangist. Käskisin anda tema jälle. Eriti käesoleval hetkel ei saa teha seda.“

„Mis oli siis mr. Beetham sinu tegemist?“

„Mis pärast mitte?“

„Seet ta viibib „Maaild“ kajutis.“

„Li Gang „Maaild“ kajutis?“ kordas miss Moerow hiljalt. „Mida see siis peaks tähendama?“

„Kusimise, mis ergutab mõtlemist.“ kordas Chan. „Li Gang ei viin prossi üksinda „Maaild“ kajutis, vaid keegi mees sõnast andis talle reisiis väga südamlikke soovide.“ Ta kordas lühikest kõnemat, mille ta kuulnud.

Barry Kirk leidis eimesena sõnu. „Pealik Beetham? Hm, see ei üllata mind sugugi.“

„Lollus“, hüüdis miss Morrow innukalt. „Beethamil pole selle asjaga mingit tegemist. Tema on suurvõrgu mees.“

„Jah, suurvõrgu mees“, nõustas Chan. „Aga vääli mees. Vaevalike teiste ainult kor raks silmi! Need on jäised ning leegitsevad nagu tiigri silmad. Ei ole takistusi, kui need languvad teatud ootamärgile.“

„Peame lahkuma viimata üle kuulata Li Gungi, kui ta saabunud Honolulu“, ütles miss Morrow.

Chan raputas pead. „Vabandust, kui rõõmsa vastu. Mina tunnen väga hästi hinnake iseloomu. Olekualamine ei sooka mingitki tagajärki, vaid teedaks ainult mr. Beethamile, et jälgime teda. Ent on selletagi, kui ta midagi ei haita, raskel küllalt seirata teda. Kui ta veel midagi näitama hakkab, muutuks see võimatuks.“ „Mida teie siis teeksite?“ küsis miss Morrow.

„Meie laseme valvata salaja Li Gungi. Peaks ta lastuma lahkuda Honolulust, mis korraldame rünnaku raskel teda kinni. Meis ajus anname talle raha. — Kas te sõidutakiste mind minu hotelli, mr. Kirk?“

„Ei“, naeratas kõnetatu. „Hotellile on teie jaoks lõppenud. Kui tahate saada minu majas talupidajate mõistatus lahkumisele, on teie parim koht ka seal.“

„Halgi ei saada ma teada seda heidust! Aga ma võtan tänades vastu kutse“, vastas Chan.

„Palun, võtke ainult minu sõbranna“, ütles miss Morrow. „Mr Chan peab tutvuma laekokkade kohtumiskuga.“

Kirk ütles meel ja otas autos, kuna noor daam läks Charliele büroosse jaoskonna kohtumiku faure.

Arvutikra arvatus leidis nad mõlemad ka reelik Flannery.

„Mr. Frant — teie teie põlvustava mõtise“, algas miss Morrow. „Oo — teie sõrmikud, mr. Flannery!“

Flannery ei ootunud sugugi sõbrallikult, kui silmas Charlie Chani.

„Mida see tähendab?“ pöördus ta endale. „Mõeldi, et sõidate kinnase laevaga Honolulu.“

Chan lüüdis. „Te valmistate teie, et muudis oma plaani. Miss Morrow meelitas mind sõbranna, kui arvutikra läks miss liinidele oma vaimuliku mõistatus teie hilisemate valmistustele.“

„Kas teie?“ pöördus Flannery.

„Jah — kas pole teie?“ hüüdis noor daam. „Mr Chan tahab aidata meid.“ Ta pöördus miss Flanneryle vastu. „Peate andma mr. Chanile, kui kõlalele — deklareerite teie, et teie ei jätke oma noort.“

Trüü naeratus. „Kas see poleks siiski piisalt ebaharilik?“

„Mitte ainult ebaharilik, vaid võimatu“, seletas Flannery toonitades.

„Mida arvate?“ jäi kindlaks miss Morrow. „Meil on tegemist äärmiselt keerulise juhtumiga, ja meie rajame ligasugust teost, mida osutatakse meile. Komisjar Chan ei ole kindlasti teile tee peal oot, mr. Flannery.“

„Noh, eks me teie veel näel!“ vastas Flannery tõrjast.

„Kas teie olete puhkama, mr. Chan?“ päris kohtunik.

„See puhkeeg võib nagu kummipeel“, noorutas hiinlane.

„Noh, siis on kõik korras. Kui miss Morrow soovib, et näe ma põhjus“ takistada teid teie teostuse. Aga ma palun, et kumbki teist ei segaks midagi mr. Flannery ümbermises.“

Chan kehitas õlgu. „Kogu töö jääb teie hoolde. Mina tahaksin ainult seirata teie vate riikudele taarapõhja.“

„Sellest olen ma nõus“, seletas Flannery. „Mina juhatan kogu ülikooli.“ Ta pöördus laekokkade kohtumiku poole. „Kõige enam võtan ma kätte teie Garlandi. Ta peab seletama mulle täpselt, kuidas saatus üks päri sir Frederici kirjutusele alla.“

„Palun, ärge suhtuge sellele kui vahelolekumisele“, ütles miss Morrow üheskõrt. „Aga ma arvan, et mina näitest, kes mäletavad sellest juhtumist, siiski rohkem välja toon kui teie. Ja nimelt seest. Et olen ise ka näinud. Palun, jätke miss Garland mingi hoolde!“

Flannery võrdus vastumeelt.

„Nii siis oled miss kaks miss Garlandi.“ ütles noor daam. „Peale selle pean ma veel üle kinnama kedagi teie daami, ja nimelt miss Lila Barri. Muldugi teatan ma teie sõnast tulemust.“

Flannery oli haarunud. „Tahji — teie teie mulle siis — kui kõik mööda. Mina olen lo sõnast.“

„Täiesti ebaharilik“, ütles Chan. „Teie olete pealik. Nüüd kui saabus võitlus, kes lõikab kuuluse? Pealik Flannery, juhtiv ametnik. Ja täie õigusega.“

Noor daam tõusis. „Me peame ruttama. Ma olin teie sõnast üle, härra pealik. Tulee, mr. Chan!“

Barry Kirk otas läbi kätte oma nutu. „Aga on kinnastajate.“ ütles ta. „Teie võite muldugi minu lause.“

Kirk mõis sel Paradiisi ühe võtta veel kahel Barry Kirk ise juhatus Chani tema ruudesse ja tuli siis tagasi miss Morrow kaudu.

„Teie olete täiesti valmis ümardand, et võtta vastu kõlale.“ tähendas noor daam naeratus.

„Oo, ma lootan saada Chani läbi teie meelend. Mulle meeldib ta. Ta on tore poiss! Aga mul oli veel teisi põhjusi, mis-

pärast kutsusin ta oma juurde. Teie tahate ju tulevikus kogu töötada, ja see tähendab — ehk arvate?”

„Loodan, et saan õppida temalt väga palju.“

„Töötades koos Chaniga?“

„Endastmõistetav.“

„Kuid selle juures komistate, kas tahes või tahtmata, ka üle minu. Seda nägin ma tulemas — olen nimelt väga kaval peasa, kes vaitab kangeis ette.“

Miss Morrow ahistas, ja Chan tagasi tulnud, istusid nad kolmekesi lauda.

„Ma mõtlesin praegu suuremalt miss Lila Barrie.“ ütles Kirk sügavalt. „Ma ei tea, kas ma rääkisin juba, kuidas tuli, et sir Frederic astus minu juurde. Tema joor, keda tunnen pealiskaudselt, kirjutas mulle, et tema ise tulevat San Francisco. Ma helistasin mis kohe hotellis sir Fredericile ja tema näis väga huvituvat minu majast. Ta küsis muist asi kui teie, ja kuulas, et olen üli béroomaja, sundis ta mulle ette selle kütse peale. Endastmõistetavalt rõõmustasin ma väga hõlpsasti küllahast — ent meie kõnelehes tundus selgesti mingi äsasurene vool — ühe sõnaga, kui ma ei oska, siis ei huvitunud ta ikkikult minuist, vaid minu hoonest ja selle elanikest. Imedik, eks ole?“

„Tõepoolest“ kinnitas miss Morrow.

„Pärast seda, kui ta paar päeva minu juures elanud,“ jättas Kirk, „hakkas ta jätma üht kuu teist. Kalkutta importühingu kohta ja, nagu mulle näis, eriti seal ametis oleva miss Lila Barrie kohta. Minul polnud aga aindu ei firmast ega miss Barriest. Hiljuti arvatas ta, et mine sekretoor Kinsley tundis seda tüdrukut, ja nüüd liikusid pärimised teises suunas — muudugi ositas ta küsimust alati väga peidetud kujul. Ühes päeval küsisin ma küsivat Kinsley, kas sir Frederic ei sooviks tutvuda miss Barriga. Sir Frederic lõi ükskõiksest käega ning ütles: 'võib-olla hiljem,' kuid see külmaverisus oli tsemeldud. Ma ei tea, kas sel ajal on mingit tähtsust.“

„Vist on see armise tähtsusega,“ vastas miss Morrow. „Miss Barr tahkus ju ühel õhtul nuttes sir Frederici büroost. Kas teie ei mõtle näisama, mr. Chan?“

Detektiiv noogutas. „Põlen uudishimms teada saada, mida ta meie jutustab.“

Noor daam tõusis. „Ma helistan 'Kalkutta Importühingule' ja palun saada üles miss Barrie.“

Väga mõnust hiljem miss Barrie astus Paradesi ümbruskuliku juhatusel tuppe. Ta oli silmatorkavalt ilus, blond, kaarevaldada alla keelkust; tema sinised silmad vaatasid süüalt maailma. (Järgub).

Sealpool ust.

K. Koward.

Naine karjatus, summutatud vana maja pakendest kiviseintest, võib olla ka isenda huultele-surutud häält. . . Kinnivõetud raske akse lõmastes, valjud sammud trepil. . . Sila vaid eesttõstatud akendele pekarate vihmapiiskade rabas ja valk, murevõidat valk.

Teise majakorra teas viibinud mees lähenes aeglaselt toanukile ja astus sisse. Tuba oli heledasti valgustatud, kuid selle peale vaatamata liikus ta mõlemad käed ette sirutatud, kombates teel see olevat mõõnu, kusa ta oli täiesti pime.

Minutit kümme seisis Jack Chantry läve juures, oodates ära silmapilk kuulvat tagustud heli. Viimaks osatli arvamus all tasakesed üks, kerged naisesammud vajutasid treppilasteid, sahisev õhuline kielt. Het-

ke hiljem tundis ta oma kätes naise valdaid käsi, tõmbas ta enda lähel tuppe ja süles akse. Tugevasti emmased ta, kinnus Jack tema heultesse pikas, ahast tunduses.

Naine vahatas end õrnalt mehe kätest, juhtis ta küdeva kamfuu ette ja asetand ta toolile, istus ta madalale pingikesele ta jalga ette.

„Kus olid sa nii kaua?“ küsis mees, ehkki tema poolt kuulud summutatud karjatus küllalt selgesti ütles talis, milles oli asi.

„Ma mõtlesin . . . ma kartsin, et ta võib tagasi tulla. . .“

„See ei ole tõsi, sa tead, et ta ei tule enam hommikut. Ma tean, miks sa ei tulnud: ta lõi jälle sind ja sa tahtsid raku-

neda, pühkida pisarad, enne kui teine jaurde tuleb. Ma jumal, tundsin ja hoolitseta neid pisarad. . ."

Noor naine peitis nina ta sülle ja puhkes nutma. Ta püü ühetas veel praegu hoolib, saanud sellelt inimeselt, keda nimetati tema meheks.

"Kestab see kuu veel nii?" hüüdis murelalt Jack. "Tahan seda teada, Olive! Kas kuu veel? Tema surmani või kuni. . ."

"Kuni! Mida tahad sa öelda sellel?" küsis erutatult naine.

"Kuni täpselt ta."

"Ma jumal, Jack!"

"Mis! Kas tõesti mõtled sa, et ma ei ole selle peale mõelnud? Ja miks ei peaks ma seda tegema! Milleks paremaks kõlbabki mu napp elu! Vabustaksin vähemalt sind selle . . . selle. . ."

"Vahel, Jack, ära kõnele nii! Sa tead mulle hirmu! Tõsta mulle, et sa enam kunagi ei mõtle!"

"Ma ei või, see teeb mu hulluks! Miks võttis ta sind minult? Armastab ta sind? Kui see nii on, siis miks mõeldab ta su elu põrguks? Ja milleks juhtis ta sind sinult mu elule, asudes sinu?"

"Sa hakkaksid veel enam vihkama teda, kui teaksid seda ja mina . . . ma kardan juba nii, et kunagi. . . El, ei! Tõsta mulle, et sa enam kunagi ei mõtle sellele! Kui sul õnnestukski su mõte, mis saab siis? Sind vaagistatakse ja kaotad su järkidevalt. El, annan mulle oma aususe, et sa ei tee seda."

"Aga kui seda teeb tema . . . kui tema kaotab mu elu võtta?"

"Siis oleks loomulikult teada. Sul on õigus end kaitses. Kuid ka see oleks hirmus! Tõsta mulle, Jack!"

"Hea küll, kindlalt oma aususega, et ma ei tõsta oma häält Lionel Hellsteadi vastu mulda kui ausus võitluses."

Olive võttis armastatud mehe kile ja surus selle oma pälele.

"Ütle omelt mulle, miks tõi ta su siia, kate malle minuga?"

"Sellepärast, et ta teadis, et armastasin ikka veel sind ja tahtis mitte võltsida hävi-

tada seda armastust, vähemalt kätte maksta selle eest, pidades meid mõlemast."

"Tõeline jumal! Siis seesuguse alatu loom peab edasi elama, et põrguks muuta inimesi, kait inimesi!" hüüdis Chantry.

"Täna komplimentid eest!" ütles laulev rahulikult.

Ülatatud järeust ilmuusest, tõusid Chantry ja Olive ühes; noor naine oli kahvatu nagu surnu, pimedat naoli aga peegeldus kindel otsus.

"Sule üks ja teie sila!" ütles Chantry.

"Peaa kõnelema sinuga."

"Õied väga lahke!" hüüdis pilkavalt Lionel, kuni tõmmates enese järel ast.

"Lõpetan, et ma ei seganud!"

"Vastupidiselt, outavime sind", ütles Chantry.

Ta ühitas Olivele toodi ja seisis nüüd kumina kõrvale.

"Parema see", pilkas Hellstead. "See meeldib mulle, et te pead et kaotama. Te arvate on head. . ."

"Vajad ise enda narve, enne kui lahked sellest teast", ütles Chantry.

"See on huvitav! Kas ei kavatse su vahet lasta?"

"El, tahan võimalusel maha lasta sind."

"Võta õnnaplik käed taskust!" karjus Hellstead.

"Kardad ajutelt", sõnas Chantry. "Kuidas saan lasta su peale läbi tasku."

"So tead, kas mu leinu ja omai sõja olid sa parim laskur sõjaväes."

"See on nii, kuid ilmaski ei ole ma riva võitnud inimese vastu seesugusel alatu kombel, nagu muudena sinugi seda peale teinud."

"Täna!" ümises Hellstead, suudates värisel käel sigaretti. "Aga nüüd asja juurde. Ma ei ole kunagi seesuguse lurjus, nagu peate mind teie. Mõnemat, sa võid suada mu naise ja ta endale jätta."

"Lionel!" hüüdis varjamaa rõõmuga Olive.

"Nii, kuid missuguseid tingimusi?" küsis Chantry.

"Kümnekuhanda naela vastu."

"Sa tead väga hästi, et mul ei ole seesugust raha", vastas rahulikult Chantry,

Olive aga rajas lause sõgesta tagasi toolile. „Püüdlagi ei kindlustaks see mulle vähemaltki õigust Olive'i peale seaduse ees, kuna võid ta ise süüasjale tagasi võtta.“

„Kahustu, ma ei taju seestugist!... Võiksid parem alla oma tappa minna“, piirdus Hellstead naise poole; „lepime siinutagi kokku.“

„Ei“, hüüdis Chantry, „sahanda mind. Olive, aga sa sõnulek on tavaline. Hellstead, ma kutsun sind kahevõitlusele!“

„Kahevõitlusele! Siinaga, pimedaga! See oleks roim ja tuleks mulle kalliks maksima... Lugege mõeldud!“

„See ei ole roim, kui vastu võtad mu tingimused.“

„Mõeldud!“

„Ühesid enne, et olin parimaid laskureid väjaves. Nüüd, kunas kaotatud olgu nägemisvõime, võin lasta kuulmise järgi. Olgu karjutanud seda. Eks mõist peab ka. daga. Sa ei taha saada rütmiks ja see võimalus on olemas. Loovala viimase lask mulle ja kui ma ei taha, võid tappa mu, nagu koera. Tein järemlik ettepaneku. Sinu asud selle ukse kõrvalde toanurka. Selle ukse hääli tunnen ma kõigeparemini. Minu asun vastasseina. Meie vahel on kolmameetristis samm. Kohtadele asunud, võid sa kuulda ukse ja teed mulle sel kumbei testavaks laskesussa. Loen kolmevi ja tulistan; kui peaksin mõnda laskma, või ainult haavama sind, — võid teutseda sinu; läve, nagu beaks arvad. Mu ettepanek on ja igralt soodus sinule. Oled sa nõus sellega?“

„Olen nõus, kuid mulle jääb arusaamatuks, miks peaksin seadma end su kuulile?“

„Mida sõidaks sellega minna?“

„Ootasin sinult seda küsimust“, nootatas nõrgalt Chantry. „Ka sinu jaoks on mõeldud, mis tõstab su võitlusvõime. Sellest lausaakas seal vatsab notarialne testament, mille järgi Olive pärandab peale mu surma kõik, mis mul on; valkese mõisa ja kuuksuhad naela.“

„Välta alla“, ütles hämedalt Hellstead.

Chantry võttis laekast paberi ja ulatas temale.

„Kõik on korras“, ütles Hellstead, läbi lugenud paberi. „Kuid seestugine testament minna naise käsuka: sinu surma puuks minu kas läbi võib tehtada kahtlust.“

„Ka see on ette nähtud. Olive on meie kahevõitluse tunustajaks. Ta võib tarvil-duse korral teuda alla kindistada, et var-masid mu asuks kahevõitluses. Teed sa seda, kallim... minn heaks!“

„Jah“, ütles vaevalt kuuldavalt Olive, „ma teen seda.“

„Noh, oled sa nõus, Hellstead!“

„Jah.“

Kui Chantry oli Olive, kas kutsund nõi-katega, oleks näinud seda kahjardõmsat il-met, mis andis ilmus Hell-steadile mõle, oleks see teid ettevaatusle manifestand. Kuid kumbeil ei võinud seda näha.

„Hava. Nils asune viivitamata asja juurde“, ütles pime. „Püstolid on minn magadistoon. Aetian kumbagilise ühe laenu-xu, milles võid teenduda enne algust.“

Ta seendus rahulikult magadistuppa.

Vaevalt jõudis ta suleda ukse, reidis Hellstead kaotast pika, sildist kaeruriti ja helts selle järva ilgutussega naise suula, enne kui viimane sunnits seda taistada. Nils kisitas ta kumbeil tugeva, kalverite vahetajile ja sidus sellega naise teati kalge-kinni; teine samaaegune kalveritaja hõlts naise jalad. Olive oli abita. Ta võis küli näha, mis sünnis toas, kuid oli jõuetu seda takistama.

„Nüüd olete mõlemad lõksus!“ kiris-tas Hellstead. „Võid pärast kõneldada, mi-da beaks arvad, kuid kas usab sind, kui seenda vanahele selle loitpa poost sinu ka-vuks tehtud testamenti alsi? Nüüd lavute kallilt oma rõla, seda ma tõotan!“

Magadistoon ühe avanes ja Hellstead il-bistat end hääletelt oma kokale tagasi. Chantry ulatas talle püstoli.

„Palun, võenda“, ütles ta.

„Kõik on korras“, vastas Hellstead, jär-et vaadand rõlva.

„Mõistad meie kokkulepet?“

„Mõistagi.“

Vahetamata vaevastõuku rõlva, asusid mõlemad endi kohtadele. Olive, piguta-des tervet jõudu atjastates kateetes vaba-

neda, ei pööranud silmi Lionelilt. Ta nägi, kuidas ta aene temale määratud surka, aene ukse. . . Sila koodis ukse peatumine selle salgedes, küü. . .

"Üks!" lausa Chantry revolvrilt täies ja sihtides viis jalga pörandast kõrgemale ja uksest pisut vasemala. "Kaks! Kolm!"

Peak käis. . . Kõik oli vaikne. Ei karjatusi, ega laugeva keha prantsatust.

Tajudes, et oli mööda lasknud, Chantry ajas end sirgu ja hüüdis:

"Siis kord!"

Vastust ei järgnenud. Kõttis vaid kella tiksumine kaminal. Ootamine oli hirmus.

Pimedas kahvatule näole veeresid jämedad higiplaavid.

"Miks sa ei vastat? Lase siis omel! Olive! Mis on juhtunud!?"

Endine valkus. . .

Chantry ei pidanud enam vaika. Oodates lga silmapilki tapvat kuuli, lahkus ta oma kohalt ja liikus käskkande kohades ukse poole, kus seisis tema vastane. Ta strutas käed ette. Need puudutasid seinu. Selle jumesel ei olnud kedagi. Järsk lootuskilb lähtis ta. Ta laskus põlvili, kahades pörandal kanda. Mitte midagi.

Toas püsis aga endiselt valkus, kokutav valkus, sama kokutav, kui see alaline pimedus, mis ämbritses teda.

Lameda ergud ei pidanud enam vaika.

"Olive!" karjatas ta poolhulluselt.

"Olive! Miks sa vaikid? Mis on juhtunud? Kus on tema?"

Hingiti vastust.

Komistades teel ees olevale mööblile, liikus Chantry kamina poole, kus pidi istuma Olive; ta sõrmed heidsid naise silad, rüti, mis kattis tema suud.

"Mu jumal! Mida peab see tähendama?" hüüdis Jack, karutades värisetaval sõrmil rütti ja reatas selle naise peale.

"Sa läksid pisteliste järgi . . . ta toppis kinni mu aau", soovistas värisedes Olive. "Sisid sidus ta mu tooli külge kinni ja ma ei saanud kuidagi end vabastada."

Ta ei lasknud pilku uksest, kui Chantry püüdis vabastada kühikulist tema käsi ja jalga.

"Kus on ta silid? Mis on juhtunud?" hüüdis ärevusest värisedes Chantry.

"Ta pettis sind: ta lahkus toast; kui nks käis, oli ta juba selle taga. . . Tahtsin hoiatada sind, aga ei saanud. Kuule! Vahet on ta praegugi veel seal. . ."

"Sealpool seal! Mida ootab ta silid?"

"Ma ei tea. Vahet, ei tappa sind, oot-pea kui avad ukse. . . Ära aja seda! El, ei! Mu ei lase sind!"

"Kõrman ukse juurde ja kuulata: kui Lionel seal on, siis kuulen tema hingamist."

"Tulen sinuga! Ma ei jääd silid!"

Olive võttis pimedas kko ja raevalt hingales, hülisid nad ukse juurde.

Chantry küü teatas uksealandaale; ta libistas pikkamisi sõrmedega üle nende, siis võttis Olive kko ja näitas talle üht kohta uksepinna.

Olive rõputas ja soovitas raevalt kuuldavalt midagi Jackile. Pime nokutas peaga, pöördus seina poole, kus pidi seisma hõltsed ja hakkas sõrmetotsadega mööda seina kobama, umbes inimesedame kõrgusel. Silid võttis Olive vastu ta kko ja juhtis selle kohale, kus oli seinakrohvri sisse tehitud vana auk.

"Rikosheti! Kuul on libistanud seina ja libistanud ukse. Kui ta ukse taga oli. . ." ütles pime kko veel veelmal ja hoolimata naise vastuseisest, hakkas ukse päram, hüüdes: "Helistad!"

Järsk karjatus naise suust sundis Jacki taanduma. Olive sõistles ettepoole ja lauges pörandal lamava möbe kõrvalle põlvili. Alustav pilgust oli küllalt rõndamiseks, et ta oli vaba.

"Mis on temaga?" küsis Chantry.

"Ta on surunud. Siis kuul, pimedas kuul on tabanud märki! . . ."

Ta ei lõpetanud ja lauges minekust Chantry jalgade ette.

